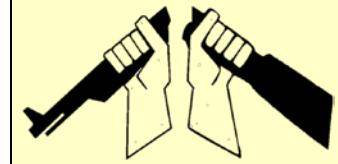

Pacifisme
Militærnægtelse
Civilulydighed
Ikkevold
Freds- og
Konfliktløsning

INDHOLD

Husk Afghanistan i den kommunale valgkamp 2

Vi må have et paradigmeskifte i vores sikkerhedspolitik, og stoppe investeringer i våbenindustrien.

Ingen sejrede i Afghanistan 3

Dem der sender folk i krig, og dem der tjener på krig, sidder i sikker afstand.

Ubegrundet tillid til militær højteknologi 3

Akut behov for en solid regulering af droner og selvstyrende våben, som også Danmark er rodet ind i.

Krigens købmænd mødtes i Aalborg 4

Fredsgrupper satte fokus på, at våbenproduktion og krig er en ond, ødelæggende spiral for miljø og klima.

Da borgerlige stemte imod atom-oprustning 5

Seks gange i 1980'erne stemte borgerlige regeringer for fredskrav til NATO i et alternativt sikkerhedspolitisk flertal.

Derfor må NATO med i FNs atomvåbenforbud 5

Ingen jura hindrer NATOs mindre medlemmer i at gribe mulighederne i den ny FN-traktat om forbud mod atomvåben.

Nægterlivet er kommet på museum 7

Silkeborg Museum har en udstilling om nægternes dagligdag, med arbejde i plantagen, provokerende løjer og oprør.

Fire ud af fem værnepligtige forlader Forsvaret 8

Forsvaret praler om mange frivillige, men disse har slet ikke lyst til et permanent liv som soldat.

En ikke-voldelig gud? 9

En vigtig komponent i kristen anarkisme er et et ikkevoldsprincip, der typisk udledes af Jesus' liv og lære.

... samt meget andet godt og fredeligt.

HUSK AFGHANISTAN I DEN KOMMUNALE VALGKAMP

Af Allan Vokstrup fra Fredsaktivisterne i Aalborg

Allerede for 10 år siden stod det klart for mange af os, der arbejdede med udviklings- og humanitær bistand i Afghanistan, at på trods af militær storoffensiv fra USAs og NATOs side, kunne krigen ikke vindes militært.

Det erkendte daværende præsident Obama også og besluttede derfor i 2011 at opfylde sine valgløfter om at trække de amerikanske styrker ud. Det skulle ske i 2014, og ansvaret for og forsvaret af Afghanistans interne sikkerhed skulle overlades til det afghanske politi og militær.

Det lykkedes som bekendt ikke NATO og den afghanske regering at vinde krigen. Det lykkedes dem heller ikke at vinde det store flertal af det afghanske folks tillid og opbakning, fordi centralregeringen var korrupt og ikke leverede de ydelser, der skulle sikre en fred. Det lykkedes heller ikke NATO og den afghanske regering blot at sikre en værdig exit.

Måske var efterretningerne alt for meget bundet op på ønsketænkning, og/eller de lokale informanter fortalte, hvad man troede betaleren gerne ville høre. Da syntesen af teknologi og efterretningsvirksomhed endelig gav pote, og *Seal Team Six* fik ram på Osama bin Laden den 2. maj 2011 i Pakistan, burde det have været slut på krigen ifølge Obama, Trump og Biden.

Ikke desto mindre fortsatte krigen i yderligere 10 år. Det er lettere at starte en krig end at afslutte den, for når krigen er startet, er der rigtig mange interesser i at vedligeholde den og udbygge den. I Afghanistan er mere end halvdelen

af sikkerhedsopgaverne, logistik, kommunikation, drift af baser osv. varetaget af private aktører på kontraktbasis. Hertil kommer så den kommercielle legale og illegale fritidsindustri og sortbørshandel, der glider med i militærets kølvand. Denne industri understøtter eksisterende korrupsion og skaber ny korrupsion. Krig er altså forretning. Dette er ikke specielt for Afghanistan-krigen.

Militariseringen af samfundet sker også i det danske. I skyggen af begivenhederne i Afghanistan holdt den danske forsvarsindustri konference i Aalborg på Hotel Comwell Hvide Hus i starten af september 2021. Konferencen skete på baggrund af, at der er blevet lanceret en række strategier og handleplaner, som *Regeringens Strategi For Dansk Forsvarsindustri*. Penneførerne bag regeringens strategi for forsvarsindustrien er reelt forsvarsindustrien selv. Hermed opnår den statsstøtte til, at det danske folketing bindes op på bestemte tekniske løsninger mange år frem i tiden.

Hvis et folketingsflertal på et tidspunkt skulle ønske at lære af erfaringerne fra at være krigsførende nation, og måske ønske at ændre dansk sikkerhedspolitik fra oprustning til afrustning og udfase den såkaldt aktivistiske (læs: krigsførende) sikkerhedspolitik, vil omlægningen blive endnu mere besværlig og omkostningsfuld, end den aktuelle exit fra Afghanistan.

Udover at skabe menneskelige lidelser, lemlæstelser og traumer er krige i sig selv ødelæggende for miljø og klima. Det globale militærs og militærindustriens miljø- og klimaaftryk er grotesk stort. Fortsatte miljøødelæggelser truer verdens befolkningers sikkerhed med øgede konflikter om territorier, vand og andre ressourcer, mulige nye krige og deraf følgende flygtningestrømme.

Verden er overoprustet, mens FN's verdensmål er underfinansierede – de tal må vendes om. En indsats for bæredygtige og klimapolitiske løsninger, og for at opfylde FN's verdensmål, kan give mere sikkerhed end de penge, der bruges på fortsat oprustning.

Det handler klima- og fredskampen om. De er to sider af samme sag. Det er på tide at bremse op for højkonjunkturen i de militærindustrielle komplekser. Økonomisk vækst skal ikke skabes gennem spekulation i en cyklus af ødelæggelse, lidelse, genopbygning, ødelæggelse osv, men gennem reel grøn omstilling og udligning af ulighed lokalt og globalt.

Det betyder, at vi må have et paradigmeskifte i vores sikkerhedspolitik. Jeg vil opfordre til, at enkeltpersoner, investeringsforeninger, pensionskasser, kommuner m.fl. stopper med at investere i våbenindustrien, og at man også tager netop fredsspørgsmålet op i den kommende kommunale valgkamp. ☒

Allan Vokstrup arbejdede med humanitær bistand i Afghanistan 2006-14.

Medlem af Rådet i RIKO, Fredsministerium og ICAN Danmark samt Fredsaktivisterne i Aalborg.

INGEN SEJREDE I AFGHANISTAN

Af Martin Mørch

Nu er de danske tropper trukket ud af Afghanistan. Det har været en bekostelig affære, bare en brøkdel af de mange milliarder, krigen har kostet, ville have løftet almindelige mennesker ud af den fattigdom, som er en vigtig del af rekrutteringsbasen for Talebans forskruede ideologi.

Angrebet på de to tårne i New York 9/11 blev den officielle begrundelse for at slå tilbage. Det blev så mod Afghanistan, der ellers havde lidt nok, først med Sovjetunionens forsøg på at redde et fejlslagent ”kommunistisk” styre.

De måtte stikke halen mellem benene, og var så rystet, at det sandsynligvis var medvirkende til Sovjetstyrets kollaps. Siden med en voldsom borgerkrig og Talebans fanatiske styre. Men de mange år med USA og venners besættelse af Afghanistan har ført til voldsom korrupsion, produktion af narkotika, et splittet samfund og ikke nogen afgørende forbedring for den almindelige afghaner. Dette ser også ud til at blive resultatet af Talibans overtagelse af styret i Afghanistan: en truende hungersnød, et smadret samfund, genindførelse af det styre, der var undskyldningen for besættelsen.

Så intet vundet – måske bortset for krigens købmænd, der altid står parate. Alligevel søger f.eks. Danmarks regering på linje med andre, at hævde at ”indsatsen ikke har været forgæves”. Det hævdede man ublufærdigt på den såkaldte ”Flagdag” overfor familier og pårørende, til skadede eller døde fra USA og dets medløberes nederlag i Afghanistan.

Men det er, talt lige ud af posen, noget forbandet løgn. Samme mønster man ser i andre krige, Sovjets krig også i Afghanistan og deres (nu Ruslands) seneste ageren i det østlige Ukraine og indirekte i Mellemøsten.

Der er også de voldsomme krige mange steder i Afrika, der ikke er særlig fokus på herhjemme. Fælles for dem er, at det er almindelige unge mennesker, der bliver sent ud for at slå andre almindelige unge mennesker ihjel, mens dem der sender dem afsted, og dem der tjener på, at der bliver ført krige, sidder i sikker afstand. Andre fælles træk er, at kaos og korrupsion oftest er krigens følgesvende, og så at især kvinder er alle krigens ofre.

Krig er aldrig en løsning, og det vanvittige i påstanden, at man fører krig for skabe fred, burde være åbenlys. Derfor er vi i Aldrig Mere Krig imod enhver form for krig og militær, og når vi siger, at vi er pacifister, betyder det ikke at vi er passive, men netop at vi kæmper for fred – med fredelige midler. ☐

UBEGRUNDET TILLID TIL MILITÆR HØJTEKNOLOGI

Af Tom Vilmer Paamand

Fra de meget omtalte UFO-klatter på kampflyenes IT-skærme, går en lige linje til militære computeres mere bogstavelige fejlskud. Massevis af døde civile, fordi militærets målsøgende computere tog fejl – igen og igen.

De såkaldt ”gyldige mål” bliver i fortsat højere grad udvalgt af computere. På skærmene analyseres billederne, og elektroniske kredsløb markerer gryned klatter som ”tank” eller ”bus”, så operatøren ved, om han må skyde eller ej.

Alt for ofte gætter systemet forkert, og nogen gange giver det op - og så registreres klatten som en UFO, hvilket blot betyder noget så kedeligt som *Uidentificeret Flyvende Objekt*. Ligesom med de tågede UFO-billeder, har dronebombernes instrumenter fortsat svært ved at skelne ven fra fjende.

Danmark er i høj grad rodet ind i denne helt bevidste umenneskeliggørelse af

kamphandlingen. Fyn er blevet center for våbenudvikling og forskning i ubemandede droner, støttet af skattepenge og universiteter. Også droner ”tænker selv” for at kunne navigere, og udviklingen af deres *kunstige intelligens* (AI) har ført til en ny kategori af våben - *Dødbringende Selvtænkende Våbensystemer*.

USAs forsvar har givet Danmark plads i et særligt *AI Partnership for Defense*, hvor deltagerne skal dele ”erfaringer med at udnytte kunstig intelligens til forsvarsmissioner”. Europa-Parlamentet har udtalt sig klart negativt, og foreslår et direkte forbud mod såkaldte ”dræberbotter”.

På trods af påstandene om, at de militære systemer nu kan ”tænke selv” og påvise UFOer, er der fortsat ingen grund til at have stor tiltro til militær elektronik. Danmark rider på to heste i denne sag, ved henholdsvis at vinke venligt til parlamentets stærke forbehold, samtidig med at Danmark har fedtet sig ind i udviklingen af droner og kunstig intelligens i et tæt samarbejde med USA.

Generalernes og politikernes beslutninger bliver ikke mere gennemtænkte af at blive sendt gennem en computer. Alt for meget i denne verden lader sig ikke entydigt beregne, hvilket i særlig grad gælder på slagmarken.

Tidligere er det lykkedes at få det meste af verden med i traktater mod landminer og atombomber. Forhåbentlig vil vore danske politikere alligevel satse mest på opfordringen fra Europa-Parlamentet, og arbejde for en solid regulering af også disse grimme våben. ☐

Læs mere på [FRED.dk/artikler/vaabprod/20210601.htm](https://fred.dk/artikler/vaabprod/20210601.htm)

KRIGENS KØBMÆND MØDTE I AALBORG

Af Tue Magnussen – cand.mag.

I starten af september satte de førende danske og verdens største våbenfirmaer hinanden stævne på Hotel Comwell Hvide Hus i Aalborg. Våbenindustriens og sikkerhedsindustriens lobbyorganisationer, *DI – Forsvar og Sikkerhed* (tidligere *FAD*), og *CenSec* holdt deres corona-forsinkede årlige konference.

Flere end 300 repræsentanter fra våbenfirmaer som Airbus, BAE Systems, Lockheed Martin, Nexter, Northrop Grumman, SAAB og Thales, samt de danske som Terma og Weibel, og mange andre mødtes med politikere, embedsfolk, diplomater og repræsentanter fra danske universiteter for at netværke og fremvise de seneste våbenteknologiske opfindelser indenfor krigsførelse og overvågning under temaet: *Danmarks rolle i et forsvarsmiljø i forandring*.

Eufemistisk for: *Danmarks muligheder med den stigende oprustning*. Eufemisme er ifølge Den Danske Ordbog en forskønnende omskrivning af et ord eller udtryk, der har et ubehageligt indhold, eller som føles nedsættende eller stødende.

En omskrivning for noget, der er uønsket eller tabubelagt. Eufemismer anvendes ofte i omtale af krig, som selv omskrives til *"forsvar"* eller *"aktivistisk udenrigspolitik"*, *"militære operationer"*, *"internationale missioner"*, *"kampanjer"* osv. På samme måde omtales bombardementer som *"levering af bomber"*, hvor resultater ikke er dræbte mennesker, men *"tab"*, eventuelt *"civile tab"*.

Trine Bramsen (S) holdt åbningstalen on-line: Hun kom behændigt uden om at forholde sig til, hvad Afghanistan betyder – både når det gælder de 44 dræbte og de invaliderede danske soldater, de anslåede over 20 milliarder kroner og selve krigens folkeretslige grundlag. På den baggrund lød det hult, da hun blot gentog mantraet i regeringens nyligt fremlagte strategi om, hvordan den danske våbenindustri skal styrkes.

Naturligvis kan man – som regeringen gør i sin nyligt forelagte strategi – tage det pragmatiske synspunkt, at det er vigtigt, at danske virksomheder får deres – og gerne fremover endnu større – andel i de store ordrer, som moderne våbenteknologi og anden militær oprustning samt masseødelæggelsesvåben kaster af sig.

Men man kunne i stedet af en socialdemokratisk regering, der netop bebuder, at dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik skal baseres på *socialdemokratiske værdier*, forvente en principiel modstand mod oprustning, masseødelæggelsesvåben og de dermed forbundne drab og ødelæggelser, og at regeringen snarere ville have som målsætning at udfase dansk våbenindustri fremfor at glædes over et *Made in Denmark* på netop sådanne produkter.

Uanset hvilke neutrale ord våbenindustrien bruger, er resultatet beregnet på at ødelægge byer og slå mennesker ihjel. Den holdning mødte man ikke på våbenmessen, hvor udstillerne snarere understregede, at deres produkter har en dobbeltfunktion og fremhævede den civile og fredelige del.

Men ikke så langt derfra, satte Aalborgs lokale fredsgrupper fokus på, at våbenproduktion og krige i sig selv er en ond, ødelæggende spiral for miljø og klima. Fredsaktivisterne understregede, at den globale militærindustri miljø- og klimaaftryk er grotesk og uhyggeligt stort. Miljøødelæggelser truer klodens befolkning gennem øgede konflikter om territorier, vand og andre ressourcer samt krige og deraf følgende flygtningestrømme.

De pegede i stedet på, at en indsats for bæredygtige og klimapolitiske løsninger og for at opfylde FN's verdensmål kan skabe mere sikkerhed end de penge, der – også i Danmark – bruges på fortsat oprustning.

Det synes som, at der skal mere end dialogkaffe til for, at krigens købmænd og de lokale klima- og fredstosser kan mødes. Den socialdemokratiske regerings politik synes at være en tynd kop urte-the i arbejdet for en dansk dialog til fremme af international nedrustning og fred.

DA BORGERLIGE STEMTE IMOD ATOM-OPRUSTNING...

1980erne største problem på fredsflojen var, at atommagterne havde oprustet helt til bristepunktet. I Danmark sad borgerlige regeringer på magten, men blev presset af fredsaktivister og oppositionspartier til en fredeligere kurs.

Et af værktøjerne i folkettinget var de såkaldte ”NATO-fodnoter”, en lang række dagsordener oftest vedtaget af et *alternativt sikkerhedspolitisk flertal* – Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, sammen med Socialistisk Folkeparti og Venstresocialisterne (RV, S, SF og VS). Det Radikale Venstre spillede en kronisk dobbeltrolle, for partiet støttede den borgerlige regerings økonomiske politik, men ikke dens udenrigspolitik.

Seks gange stemte en borgerlig regering med Centrumdemokraterne, Konservativt Folkeparti, Kristeligt Folkeparti og Venstre (CD, KD, KF og V) selv for disse ”fodnoter” – med statsminister Poul Schlüter og udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen i front, og oftest stemte den ikke imod, hvilket er en hyppigt overset detalje i fortællingen om den tid.

Det gjaldt fx vedtagelsen i 1987 af, at USAs radar i Thule ikke måtte bruges til antiraketsystemer. Thule-fodnoten var rettet mod *SDI*, USAs Star Wars-program. Andre af de fælles vedtagelser var rettet mod NATOs såkaldte *dobbeltbeslutning* om opstilling af nye atomraketter i Europa.

Fredsbevægelsen krævede nedrustning i både Øst og Vest, og undervejs måtte Schlüter-regeringen så gang på gang gå til NATO, og høfligt fremlægge den danske kritik. Regeringen var også presset af, at selv blandt NATOs tilhængere var et flertal direkte modstandere af udstationeringen af atomraketter!

Dette alternative flertal forsvandt, da Det Radikale Venstre i 1988 gik med i Poul Schlüters næste regering (RV, KD og V). Selv uden Det Radikale Venstre, fik de resterende fredspartier alligevel igen flest stemmer (1.580.908 mod 1.557.881) – men dette gav ikke flertal i folkettinget.

På FRED.dk ligger nu en lang liste med det alternative sikkerhedspolitiske flertals gode fodnoter, samt link til deres ofte meget underholdende debatter i folkettinget – som der fortsat kan læses en del fra.

.tom

Se NATO-fodnoterne under en alternativ sikkerhedspolitik, 1982-88:
[FRED.dk/artikler/fredvalg/19881231.htm](https://fred.dk/artikler/fredvalg/19881231.htm)

DERFOR MÅ NATO MED I FNs ATOMVÅBENFORBUD

Af ICAN

En ny rapport opridses hvorfor medlemmer af NATO bør gribe mulighederne i den ny FN-traktat om forbud mod atomvåben, som trådte i kraft i januar 2021.

Rapporten er udarbejdet af ICAN – *The International Campaign to Abolish Nuclear Weapons*, som har modtaget Nobels fredspris for sit arbejde for at forbyde atomvåben. Rapporten foreslår, at NATO tager skridt til at blive en ”ikke-nuklear alliance” i overensstemmelse med den nye norm, som FN har fastsat i traktaten om forbud mod atomvåben – *The Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons* (TPNW).

Rapporten fremhæver den udbrede støtte til traktaten i mange NATO-lande, som det fremgår af meningsmålinger, parlamentariske beslutninger, partierklæringer og udtalelser fra tidligere ledere, og det stigende pres i offentligheden for handling. Rapporten fremhæver, at NATOs medlemmer ikke vil møde juridiske forhindringer ved at tiltræde traktaten, når de forpligter sig til ikke at deltage i eller støtte aktiviteter i forbindelse med atomvåben.

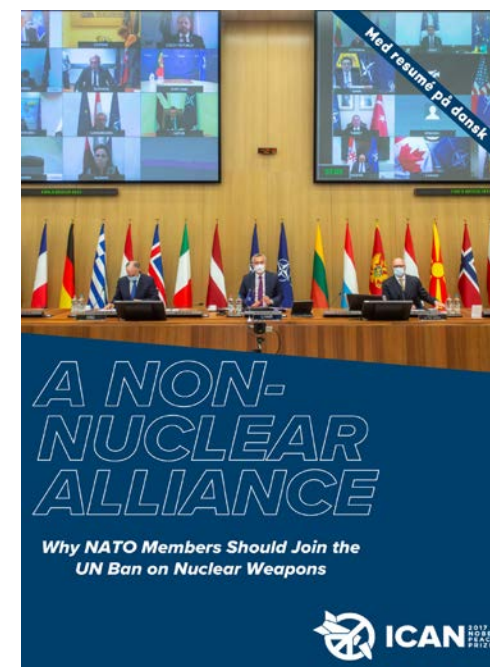
Alle NATO-medlemmer, der er parate til at tilslutte sig traktaten, bør frit kunne gøre det uden frygt for repressalier fra deres allierede, i særdeleshed fra USA, Frankrig og Storbritannien, som stadig har atomvåbenarsenaler. I sidste ende er regeringerne ansvarlige overfor deres borgere, og vil ikke i det lange løb kunne ignorere borgernes demokratiske vilje. Det er derfor kun et spørgsmål om tid, før nogle af NATOs medlemslande vælger at tiltræde traktaten.

Rapporten er i Danmark udgivet af *Forbyd Atomvåben*. ICANs partnere i Danmark er Aldrig Mere Krig, CRAS Ensemble, Danske Læger mod Kernevåben, Fredsministerium, Fredsvagten ved Christiansborg, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed og Miljøbevægelsen NOAH. For yderligere oplysninger, se: [AtomvåbenForbud.eu](https://atomsøbenforbud.eu)

📄

Dette resumé er oversat fra ICANs pressemeddelelse.

ICANs rapport: [FRED.dk/artikler/kampagne/a_non-nuclear_alliance.pdf](https://fred.dk/artikler/kampagne/a_non-nuclear_alliance.pdf)

ICAN-rapportens hovedkonklusioner

- NATO har længe erkendt den trussel, som atomvåben og andre masseødelæggelsesvåben udgør for landenes sikkerhed. Stigende spændinger og risici øger kun incitamenterne til nedrustning.
- I stedet for at fremskynde bestræbelserne på at fremme atomnedrustning, har NATO bevæget sig

i den modsatte retning – i strid med sine egne mål og undergravende sin egen sikkerhed.

- Traktaten om atomvåbenforbud er nu en permanent del af folkeretten, og nyder bred global støtte. NATOs fjendtlige holdning er i direkte modstrid med dets egne interesser.
- Ved at tilslutte sig traktaten kan NATOs medlemmer hjælpe med at forhindre spredning af atomvåben, åbne nye veje for nedrustning og hjælpe ofrene for atomprøvesprængninger.
- Mens NATO som alliance fortsat er en ihærdig/indædt modstander af traktaten, er der stærk og voksende støtte til traktaten i mange NATO-lande.
- En stor del af modstanden mod traktaten, herunder fra NATO-lande, er baseret på myter og misforståelser – samt bevidste usandheder.
- Selv om en fuldstændig afskaffelse af atomvåben måske forbliver et fjernt mål, bør visionen og planlægningen af NATO som ”ikke-nuklear alliance” begynde nu – i overensstemmelse med den nye globale norm.

Støtten til traktaten inden for NATO

- Meningsmålinger i 11 NATO-lande har vist overvældende støtte i offentligheden for traktaten.
- Flere end 50 tidligere statsledere, udenrigsministre og forsvarsministre – samt tidligere generalsekretærer for FN og for NATO – har **indtrængende** opfordret de nuværende ledere til at ”vise mod og dristighed”, og tilslutte sig traktaten.
- Parlaterne i Italien, Holland og Spanien, har udtrykt bred støtte til traktaten, og opfordret til handling.
- Flere end 1.000 parlamentsmedlemmer i NATO-landene har lovet at arbejde for at få deres respektive lande med.
- Mere end 400 byer i NATO-stater, herunder Paris, Berlin, Amsterdam, Oslo, Barcelona, Edinburgh, Los Angeles og Washington DC, har opfordret deres respektive nationale regeringer til at ratificere traktaten.

NATO frem mod år 2030

Selv om NATO fortsat fungerer som en ”atomalliance” på kort sigt, bør NATOs medlemmer anerkende og acceptere, at de kan:

- Arbejde på at mindske atomvåbens rolle i deres forsvar samt i deres sikkerhedspolitik og doktriner, hvilket de alle allerede er enige om gennem ikke-spredningstraktaten (NPT).
- Tage skridt til at mindske risikoen for utilsigtet eller uforsætlig brug af atomvåben, herunder at fjerne alle våben fra alarmberedskab.
- Frit og åbent diskutere og undersøge mulig form og konsekvens af en eventuel fuldstændig ikke-nuklear alliance, herunder de ikke-atombevæbnede NATO-landes rolle i opnåelsen og opretholdelsen af den.
- Tilskynde til og lette drøftelse og udforskning af en mangfoldighed af nationale holdninger og politikker vedrørende atomvåben blandt medlemmerne.
- Styrke den globale norm mod atomvåben ved at støtte traktaten og opgive grundløs kritik af den, engagere sig konstruktivt med TPNW-stater, samt tilskynde andre lande uden for NATO – hvad enten det er partnere, rivaler eller andre – til også at tilslutte sig traktaten.
- Selv tilslutte sig traktaten, startende med de 27 ikke-atombevæbnede medlemmer af NATO.

Hvis NATOs medlemmer er oprigtige og seriøse med hensyn til at reducere de sikkerhedstrusler, som atomvåben udgør, og nå målet om global atomnedrustning, må de begynde nu. De skal arbejde for at bringe alliancen i overensstemmelse med den nye juridiske norm, der er fastsat af traktaten og støttet af en stor del af det internationale samfund.

Når NATO formulerer sine mål og strategier for 2030 og videre, bør man benytte lejligheden til at opstille en klar vision for sin fremtidige rolle som en ikke-nuklear alliance, ”*hvor atomvåben ikke er et legitimt, effektivt eller ønskeligt forsvarsmiddel for nogen. Ikke for Rusland, Kina eller Nordkorea. Ikke for vore allierede. Ikke for os.*”

Det afsluttende citat er af seks tidligere norske ministre: forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen, udenrigsminister Bjørn Tore Godal, forsvarsminister Eldbjørg Løwer, stats- og udenrigsminister Kjell Magne Bondevik, udenrigsminister Knut Vollebæk samt stats- og udenrigsminister Thorbjørn Jagland, fra den norske avis Aftenposten 21. september 2020.

NÆGTERLIVET ER KOMMET PÅ MUSEUM

Kompedal Plantage er rig på historier, og med oprettelsen af militærnægterlejren i Kompedal i 1917 kom der endnu flere til. Silkeborg Museums afdeling i Kjellerup har frem til den 24. oktober en udstilling om *nægternes dagligdag med arbejde i plantagen, de provokerende løjer, oprør og brande – fra 50ernes civile ulydighed til 70ernes hærværk.*

Læs mere på MuseumSilkeborg.dk/kalender-2

FIRE UD AF FEM VÆRNEPLIGTIGE FORLADER FORSVARET

Af Tom Vilmer Paamand

Forsvaret praler rigeligt om de mange, der frivilligt ønsker at blive værnepligtige – men lysten til et mere permanent liv som soldat viser sig hurtigt at være stærkt begrænset. Mere end 80 procent af disse så villige forlader nemlig forsvaret igen straks efter afsluttet værnepligt.

Selvom Forsvaret langt fra har brug for alle, er det for få, der lader sig rekruttere videre. Dette trods reklamer for små 30 millioner kroner om året, også efter unge, der ikke har været i trøjen – men som har ”en ikke-erkendt interesse for forsvarets uddannelser”, som det så kringlet beskrives.

Dette giver fortsatte problemer med kvaliteten, som Hærens Konstabel- og Korporalforening beklager det: ”Manglende evne til at fastholde konstabelgruppen i længere tid medfører ærgerlige udgifter til hele tiden at rekruttere og uddanne nye soldater til erstatning for dem, som går.”

En ikke oplyst del af de unge værnepligtige er i øvrigt kun hvad der kaldes teknisk frivillige, hvilket er tvangsindkaldte, der så (kraftigt opfordret) melder sig ”frivilligt” for at få lidt ekstra indflydelse på deres værnepligt.

Undervejs i værnepligten dropper 10-12 procent ud, og de seneste to år er 80 værnepligtige blevet anmeldt til auditørkorpset for helt at udeblive fra tjeneste, hvilket selv for ”frivilligt værnepligtige” kan betyde op til seks måneder i fængsel. Nogle få af dem spørger AMK om hjælp, for den enkleste måde at slippe ud på er pludselig at udvikle en samvittighed, og så blive nægter i stedet – og vi hjælper naturligvis så godt vi kan.

Nægtere har den yderligere bonus, at de ikke bindes til totalforsvarsstyrken, som de tidligere militært værnepligtige gør. Disse har nemlig pligt til ved krig eller krise at tage uniformen på igen de næste fem år. For selv kortidsansatte i Forsvaret gælder pligten frem til pensionsalderen, og for op til 36 måneder.

Denne lov blev strammet gevaldigt op i 2019, og viser igen, at Forsvarets behov altså langt fra kan dækkes alene af de så opreklamerede frivillige. ☒

ALT FOR FÅ NÆGTER

Af Henning Sørensen

Under Første Verdenskrig var der en del unge mænd, som af samvittighedsgrunde ikke kunne være soldater. De blev idømt lange fængselsstraffe. Ofte sultestrejkede de i protest. Det var selvsagt uholdbart at have ikke-kriminelle siddende i fængslerne. 13. december 1917 vedtog Folketinget en lov, der muliggjorde, at nægterne kunne udføre civilt statsarbejde. Det var verdens anden militærnægterlov.

I 1918 oprettedes den første nægterlejr i Grib Skov. Militærnægterorganisationen Aldrig Mere Krig har senere sat en mindesten der, hvor denne lejr var. I 1930erne steg nægternes antal så meget, at der måtte oprettes endnu en nægterlejr i Kompedal. Efter tilslutningen til NATO i 1949 steg nægtertallet markant. Der blev oprettet en tredje nægterlejr i Oksbøl. I denne lejr var jeg som nægter i 24 måneder i 1954-56.

I sin anmeldelse i Præsteforeningens Blad af min erindringsbog: ”Fra mit livs skraldespand”, skrev den nu afdøde sognepræst, Arnold Østergaard Frandsen, at tiden i militærnægterlejr på mig havde virket som et højskoleophold. I nutiden kommer militærnægterne ikke i nægterlejre. De udstationeres til sociale og kulturelle organisationer.

Nogle år i 1970erne var nægtertallet så stort, at det påvirkede militærets soldatertal. Men nu er antallet af militærnægtere meget lavt. Derimod strømmer det ind med frivillige af begge køn til militæret. Vi udsættes jo fra vugge til urne for en intens militærforherligelse. Folkekirken har med soldaterhjem og feltpræster ladet sig spænde for militarismens vogn. Alt for få militærnægtere går ind i et livslangt, organiseret arbejde mod militær og militarisme. ☒

HVORFOR ER MILITÆRETS KLIMAUDSLIP IKKE REGULEREDE?

Efter krav fra USA, blev militære udslip af drivhusgas fritaget for regulering i Kyoto-traktaten 1997. Paris-aftalen fra 2015 fjernede godt nok undtagelsen, men overlod det så til de enkelte nationer, om de ville skære i militære udslip.

Og i FNs konvention om klimaændringer, er rapportering om militære udslip frivilligt, og derfor ofte fraværende. NATO kom dog just med en bombastisk udmelding om at reducere frem mod 2050, men målet er alt for ukonkret.

Der er ikke noget rimeligt grundlag for at undtage militær forurening. Alle udslip bør indgå i kravene for reduktion af drivhusgasemissioner. En underskriftsindsamling er derfor sat i gang, for at presse det kommende klimatopmøde COP26 i november til at fastsætte strenge grænser for udslip helt uden militære undtagelser, hvilket AMK naturligvis har tilsluttet sig. ☒

[Ceobs.org/governments-must-commit-to-military-emissions-cuts-at-cop26](https://ceobs.org/governments-must-commit-to-military-emissions-cuts-at-cop26)

EN IKKE-VOLDELIG GUD?

Af Johannes Aakjær Steenbuch, ph.d., cand.mag.

En vigtig komponent i mange former for ”kristen anarkisme” er det princip om ikke-vold, der typisk udledes af Jesus’ liv og lære – og ofte mere principielt af et begreb om Gud som essentielt ikke-voldelig.

Fordi Gud som menneske har afvist alle former for vold og magt, må også kristne afvise alle former for vold og magt. En kilde til den opfattelse findes i tidlig kristendom. Tvang og vold er fremmed for Gud, der ikke sendte sin søn for at herske, men for at frelse mennesker med mildhed, overtalelse og venlighed, hed det i en tekst fra det andet århundrede, som slog fast, at kristne af netop den grund frasiger sig magt og rigdom.

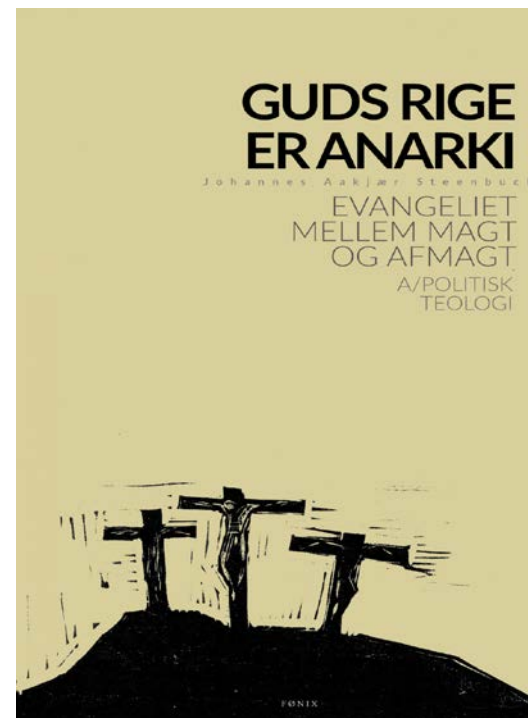
Som det hed i den bibelske profeti fra Mika (Mik 4,3), fik det budskab, som blev forkyndt af apostlene, hedningerne til at ”smede deres sværd om til plovjern og deres spyd om til vingårdsknive”. Sådan er forholdene i det nye gudsrige, som Jesus med sin tjeneste, død og opstandelse har indstiftet på jorden midt iblandt os. Når mennesker, der blev kristne, gav afkald på krig og vold og magt, var profetien realiseret.

Flere moderne fortolkere har **peget** på, at evangeliet indebærer en form for pacifisme i lyset af en ”ikke-voldelig Gud”. Når Jesus citerer Esajas og udråber godt nyt for fattige, standser han frimodigt og ruller skriftrullerne sammen, før han når til de ord hos Esajas, der taler om Guds hævn (Luk 4,21). Det hænger sammen med, at Jesus ikke kom for at sætte sit folk fri ved hjælp af magt, vold og hævn, men ved selv at dø for mennesker.

Korset åbenbarer, ifølge denne læsning, endegyldigt en Gud, der ikke gør brug af vold og magt for at nå sine mål. Den gammeltestamentlige og tilsyneladende voldelige Gud skal ses i lyset af Ny Testamente. De voldelige passager i Gamle Testamente skal læses som udtryk for, hvordan Gud fremstod for mennesker, i særdeleshed israelitterne, før Jesus.

Vi skal lære at læse mellem linjerne, ligesom Paulus gør det i sine breve. Paulus er som skriftklog jøde godt kendt med sin bibel og dens opfordringer til vold mod dem, der spottede Gud. Men efter sin omvendelse læser han Gamle Testamente i et nyt lys. Når Paulus fx i Romerbrevet skriver, at kristne skal overvinde ondt med godt, citerer han Femte Mosebog, hvor Herren slår fast, at ”hævnen er min” (Rom 12).

I Femte Mosebog forstås det som en begrundelse for at hævne vold med vold, men i lyset af korset læser Paulus passagen modsat ved at udelade det, der strider mod evangeliets ånd. En lignende **omfortolkning** af skriften findes, når Paulus hævder, at det var en dødsengel, ”en ødelægger”, der dræbte dem, der fulgte Korah i et oprør mod Moses. I den oprindelige beskrivelse er det Herren

siden verdens skabelse” (Åb 13,8). Korset skulle, ifølge kommentatorer, fra det perspektiv åbenbare, at Gud aldrig har været voldelig.

Aktuelt har flere teologer således forbundet en kristen magtkritik og pacifisme med en gentænkning af traditionelle gudsbilleder og forsoningslære – altså læren om den forligelse mellem Gud og mennesker, der finder sted på korset og i opstandelsen.

At man har villet gentænke forsoningslæren, hænger blandt andet sammen med, at den traditionelle opfattelse er blevet brugt til at legitimere politisk magt. Siden middelalderen har det været almindeligt at opfatte Gud som en fyrste, hvis ære blev krænket af menneskets synd. Da vi ikke selv kunne betale, måtte Jesus tage straffen, så menneskene – eller i hvert fald nogle af dem – kunne gå fri.

Gud er vred, og det skal gå ud over nogen. Gud lader sin vrede gå ud over Jesus, der på korset betaler gælden til Gud, så vi kan slippe for straf. Den opfattelse har været udbredt frem til i dag og er det stadig. I tanken ligger et begreb om en voldelig Gud, der løser konflikter ved hjælp af rå magtudøvelse. Men den tankegang fører ifølge kritikere til en uevangelisk legitimering af vold, magt og autoritære former for politik samt en fejlagtig forståelse af forholdet mellem kirken og samfundsmagten.

selv, men ifølge Paulus var det altså en dødsengel, der stod bag.

At der i Ny Testamente sker et skifte i synet på volden i de bibelske historier hænger sammen med en **udvikling** i teologisk indsig. Gud tillader onde magter at tugte og straffe mennesker, men han handler selv anderledes, når det kommer til stykket. Korset åbenbarer endegyldigt Gud som ikke-voldelig og en fjende af alle former for magt og tvang.

Det er ikke kun, da Jesus lader sig korsfæste, at Gud virker gennem afmagt. Jesus er ikke nogen guddommelig superhelt, en machotype, der kun til lejligheden går *inkognito* som en ydmyg tjener, men det lam, der er ”*slaget*

Kritikere har peget på, at den middelalderlige forsoningslære hverken passer på den bibelske eller tidlige kristendom. Her blev Gud snarere opfattet som den kærlige befrier, der løskøber mennesket fra dødens magt. Jesus dør ikke som betaling til en vred Gud, men hans død er den pris, Gud er klar til at betale for at befri mennesket fra døden.

Jesus dør for at besejre magt og myndighed ved selv at frasige sig magten – ikke for at tilfredsstille en voldelig og magtsyg Gud. Med den opfattelse af forsoningen bliver det mere nærliggende at afvise magt og vold som i **modstrid** med evangeliet. Den udbredte myte, at vold kan skabe forsoning og udfrielse ("myten om udfriende vold"), **har ikke** evangelisk belæg.

Jesus' død på korset er ikke et udslag af guddommelig vrede, der skal forsones med et blodigt voldsoffer, men tværtimod kulminationen på Guds almægtige afmagt. Vi kan dog næppe, som nogle moderne fortolkere forsøger det, bortforklare samtlige voldelige passager i bibelen. Selv hvis volden udøves af onde magter eller engle, er det ofte Gud, der i sidste ende står bag. Vi kan ikke fritage Gud for ansvar og behøver det heller ikke.

Det væsentlige er det endemål, som Guds historie med menneskeheden retter sig imod. Volden i Gamle Testamente kan virke brutal og meningsløs, men der er ofte fred og forsoning på den anden side af volden – og det er det, vi skal fokusere på. Formålet med Guds dom er i sidste ende nåde, barmhjertighed, fred og forsoning. Når Gud gør brug af vold, er det altid et svar på menneskets ondskab. Dermed dog ikke sagt, at vold i sig selv skaber forligelse og forsoning. Vold er **aldrig** i sig selv en kreativ kraft. Jesus' voldelige død på korset er ikke i sig selv en nyskabelse af mennesket. Først med Jesus' opstandelse er det nye menneske en realitet.

Evangeliet tvinger os til at tænke i andre baner end voldens – i kreative baner. Ikke-vold og pacifisme handler for så vidt om at se andre mennesker i lyset af evangeliet, at se mennesker, som den nye skabning, de er i Kristus. Teologer, der forsvare ikke-voldspraksis på evangelisk grundlag, taler om, at ikke-voldens formål er at lede undertrykkere og magtudøvere til at anerkende dem, de undertrykker, som mennesker. Mennesker begår kun systematisk overgreb på deres medmennesker, for så vidt de opfatter dem som ikkemennesker eller som mennesker i mindre grad end dem selv.

Ikke-voldelig modstand mod magt har til formål at overbevise voldsmanden om offerets menneskelighed for derved at umuliggøre volden: *"Ikke-voldens logik er således korsets logik, som leder den, der praktiserer ikke-voldelig modstand, ind i hjertet af Kristi lidelser"*, skriver James Douglass.

Kærlighed omformer lidelse til en modstand, der har potentiale til at forandre modstanderen. Som kreativ praksis må afmagt imidlertid ikke forveksles med

den underkuedes påtvungne svaghed, slavemoralens opportune strategi, der skal ægge voldsmanden til medlidenhed og venlighed mod den undertrykte. I så fald er pacifisme intet andet end et moralsk stockholmsyndrom. Det er afgørende, at ikke-voldelig praksis, som det var tilfældet med Jesus, fremstår som en frivillig og derfor værdig modstand mod uretfærdighed, magt og vold. Det var ikke principiel pacifisme, der kendetegnede Jesus' liv, men det at han i enhver ny situation **valgte** ikke at bruge magt.

Der bør med "kristent anarki" ikke forstås en idealistisk pacifisme, men om konkrete ikke-voldelige alternativer til magt. Det handler ikke om at hævde et abstrakt moralsk princip, men om i konkrete forhold til mennesker at afvise den vold og magt, som netop forsøger at hente sin retfærdiggørelse i abstrakte moralske principper. Anarki som trospraksis skal tilsvarende forstås som konkrete forsøg på at skabe magtfrie rum, snarere end et politisk projekt eller ideal. Kristendom i praksis indebærer et afkald på magt, men samtidig også et kreativt alternativ til magten. ©

Artiklen er et stærkt forkortet kapitel fra bogen "Guds rige er anarki" af Johannes Aakjær Steenbuch, Fønix 2019.

DEN DANSKE SANG... ER MILITARISTISK

Kritikken af vore nationale hymner forsimples ofte til et fokus på hårfarve, mens den øvrige og langt mere brutale nationalisme i sangenes propaganda overses i dag. Vore svulstige og meget fortidige sange himler nemlig op om nationens storhed, ofte militaristisk baseret på påstået kampevne.

Den danske sang har nemlig *"klang af klokke, af sværd og skjold"*, for *"kunst og kamp kræver stadig stål"* i et *"alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes"*. Samtlige citater er fra Kai Hoffmanns *"Den danske sang er en ung blond pige"*, og ordene er grimme eksempler hvad vi og vore børn lokkes til at besynges gennem livet. En sådan tidsbunden racisme sværter de fleste ældre sange.

Debatten har dog et lyspunkt, nemlig at opmuntre folk til at lytte kritisk til, hvad der ligger i en sangs tekst. For militarismen plager disse kampsange – som de stolte ord om da *"Gotens hjelm og hjerne brast"*. Mange synger tilsvarende gladeligt flovheder, som *"Brødre, lad våbnene lyne"*, og samles nok ved bål om at *"Vi vil fred her til lands"*, men desværre med *"sværdet i hånd"*.

Danmarks voldsdominerede sange afspejler desværre en virkelighed, der er værre, end da de blev skrevet – med vor nyere regeringers bombeglade adfærd rundt om i verden. Men brutalitet bør ikke hyldes, og gode poeter burde fremelske fredeligere fællessang til glæde for os alle.

AMK PÅ INTERNETTET I 25 ÅR

Aldrig Mere Krig var en af de første foreninger herhjemme, der kom på internettet, og vores hjemmeside har nu haft 25-års jubilæum.

AMK fik www-adresse allerede den 1. februar 1996, og udseendet lignede i høj grad det nuværende – der derfor snarest bør moderniseres :).

I starten lå AMK bag en meget snørklet adresse: www2.dk-online.dk/Users/AMK/AMK.HTM, men flyttede fra 1997 med en masse andre fredsbevægelser sammen på FRED.dk – og er i dag under fuldt navn på AldrigMereKrig.dk. *.tom*

Hop til de første AMK-sider via AldrigMereKrig.dk/1996

RADIO OM FRED OG FLYGTNINGE

Radiomanden Arne Hansens kommer vidt omkring med nysgerrig mikrofon:

En løftet, humanistisk fuckfinger til verdens uretfærdighed

Jens Galschiøts nye skulpturer undersøger gentagelsens anatomi.

Silkeborg Museums særudstilling om militærnægterlejren i Kompedal

Museumsinspektør Marianne Gjørtz Hougaard fortæller om udstillingen.

Dialogmøde om etablering af et moderne fredsmuseum

Tanker om muligheden for et forsknings- og oplevelsescenter for fred.

Da PET ville sprænge en bombe for at ryste anarkisterne i Aarhus

Tom Vilmer Paamand fortæller om statens provokationer i 80erne.

Åbent samråd om traktaten for ikke-spredning af atomvåben

Jeppe Kofod om Danmarks afvisende holdning til den nye FN-traktat.

Debatmøde om oprustningen i Arktis

Oplæg af Hasse Schneidermann, efterfulgt af en livlig debat.

Fredsaktion ved våbenmessen i Aalborg den 1-2. september

Allan Vokstrup fra Fredsaktivisterne i Aalborg fortæller om aktionerne.

Danske politikere ignorerer faren ved våben styret af kunstig intelligens

Teknologisk udvikling gør, at droner nu selv kan udvælge levende mål.

Tilmeld dig mail, når der er nyt, og se alt det gamle: FlygtningeogFred.dk

FREDSKLIPZ: AVISKLIP OM KRIG OG FRED

Følg med i nyhedsstrømmen gennem Tom Vilmer Paamands kvikt opdaterede link til alverdens gode historier, udenfor avisernes betalingsmure. Fra mange vinkler og med fokus på Danmark. Listen med links rundsendes også via Arne Hansens mailliste – se ovenfor. *Se nyeste klip på FRED.dk/artikler/fredsklip*

KORT FRA AMKS ÅRSBERETNING

Ved Tom Vilmer Paamand, formand for Aldrig Mere Krig

For 80 år siden havde AMK, Dansk Fredsforening og Kvindefredsligaen tilsammen 600 medlemmer, alene i Skive! Dansk Fredsforening er for længst nedlagt. De to tilbageværende har i dag ikke en gang 600 medlemmer tilsammen, i hele landet. Trods at der stadig er masser af ufred at bekæmpe.

Danmark er ikke en pacifistisk nation. Vejen mod en fredeligere tilgang til udenrigspolitikken har lange udsigter. Dette på trods af, at Danmark nu forlader Afghanistan, uden at efterlade noget, der kunne kaldes en varig sejr.

Endnu et nederlag for krigspolitikken, uden at nogen ser ud til at ville lære af det, og lægge kursen om. Heldigvis er der fortsat gæve folk, der ihærdigt prøver at gøre opmærksom på, at der faktisk findes langt bedre måder end forsøgene på at skabe fred med bomber. En del af dem er samlet i vores forening, hvor også bestyrelsen nu i endnu et år har gjort deres bedste for freden.

AMK arbejder med i kampagnen ”Forbyd Atomvåben”, og det er ofte med Fredsministeriets noget bredere fokus som afsender, at pressemeddelelser med gode forslag til ændring af krigspolitikken bliver sendt ud. AMK blander sig naturligvis også under eget navn, men samarbejder med alle de andre fredsgrupper. For mens vi står ret alene med den helhjertede pacifisme, har de bredere fredsparoler opbakning i langt videre kredse.

Der er stadig dejligt med liv i regionale initiativer som Fredsvagten og Tid Til Fred, mere lokale grupper som Esbjerg Fredsbevægelse, Fredsby Aalborg og Århus mod Krig og Terror – samt de landsdækkende som FN-forbundet, Kvindefredsligaen og RIKO. Meget at lave, for de alt for få aktive.

Alle er jo vi jo blot frivillige, der arbejder så hårdt, som hjertekraften byder og tillader. Det kan slå gnister. Konflikter er træls, men også mulighed for udvikling – hvis ellers vi kommer gennem dem på en god måde. Det er selve foreningen grundlag – men også noget vi er nød til at blive bedre til. Sammen.

Under sidste års forsinkede årsmøde inviterede AMK professor Ole Wæver ind til at gøre os klogere på atomvåben. Undervejs fortalte han også noget andet, der er værd at huske: ”Jeg er meget taknemmelig for, at Aldrig Mere Krig har været den røde tråd i gennem så lang en periode – og historisk altid har været den platform, hvorfra der en gang imellem blusser andre større bølger op. Det er en vanvittig vigtig organisation.”

Ole Wævers skulderklap er en utrolig påmindelse om den vigtige arv, vi bærer på. De flotte ord var jo ikke om de seneste aktiviteter, men rettet mod AMKs samlede virke gennem snart hundrede år. Foreningen er et vedvarende symbol for pacifismen. En ubetinget krigsmodstand, der simpelthen stiler imod at fjerne selve krigens årsager. Den vision er vigtig at holde i live! ☺

NYE GODE KRÆFTER HOS AMK EFTER ÅRSMØDET*Af Aldrig Mere Krig*

AMK fik mange nye kræfter ind på foreningens ordinære årsmøde, der på grund af corona blev afholdt på Zoom i maj – med 17 deltagere.

Gustav Sieg Sørensen rykkede op til selve hovedbestyrelsen fra sin suppleantpost. Mogens Godballe blev nyvalgt til bestyrelsen, sammen med Martin Mørch og Stephan Paul Schneeberger, der nu supplerer genvalgte Dorte Lykke Holm som suppleanter.

Arne Hansen, Hermod Folke Hansen og Tom Vilmer Paamand fortsætter i bestyrelsen. Hasse Schneidermann og Poul Pedersen udtrådte efter egne ønsker, og blev flot klappet ud for de mange års gode arbejde – som begge heldigvis fortsætter med på andre områder i foreningen, men altså ikke som medlemmer af bestyrelsen.

Valget betyder også, at bestyrelsen igen er blevet landsdækkende, hvor den i nogle år udelukkende har været jysk. Bestyrelsen nedsatte sig igen med Tom Vilmer Paamand som formand og Hermod Folke Hansen som kasserer, med hjælp til arbejdet fra Poul Pedersen.

FRA AMKs NY ARBEJDSPLAN

- *Flere AMK-udmeldinger på pacifist-relevante områder*
- *Mere systematisk kontakt til politikere, gerne i uvante partier*
- *Fortsatte offentlige møder om AMK-emner*
- *Fredsbevægelsens historier, og depot til fredshistoriske materialer*
- *Kampen mod atomvåben, dansk støtte til forbudstraktaten*
- *NATOs ud- og afvikling i samarbejde med antiimperialister*
- *Udadvendt fokus på fredskultur og verdens forsoningsmuligheder*
- *Forholdet mellem krig og klimaødelæggelse*
- *Ræk ud til ungdommen, bedre skolekontakt, udvikling af classesæt*
- *Nægterkampagne for unge ”uindkaldte”*
- *Fortsat udvikling af og ud fra Tribunalforeningens dokumentsamling*
- *Kultivering af indre fred og værktøjer til konfliktløsning*
- *Samarbejdet med andre grupper, lokalt, nordisk og internationalt*
- *Bedre styr på bestyrelsesarbejde og medlemskontakt*
- *Arbejde med at få nye løbesedler og foldere på gaden*
- *Salg, genoptryk og bortgivelse af gamle materialer*
- *Fortsat udvikling af principprogrammet*
- *.... plus rigeligt meget mere!*

Aldrig Mere Krigs nyhedsbreve udsendes tre gange om året til foreningens medlemmer. Bemærk at artiklerne i PDF-udgaven indeholder aktive blå links til flere oplysninger.

Ansvarshavende redaktør: Tom Vilmer Paamand. Kortere tekster uden afsender er skrevet af redaktøren. Redaktionen modtager gerne forslag til stof fra medlemmer og andre.

Artikler, henvisninger og links i bladet, inklusive redaktørens, kan have indhold, der afviger fra foreningen Aldrig Mere Krigs holdninger.

Giv gerne bladet videre. Genbrug af teksterne helst efter aftale og med kildeangivelse.

Foreningen Aldrig Mere Krigs hovedbestyrelse:

Arne Hansen, Sønderjyllands Allé 35, 9900 Frederikshavn Tlf.: 9842 5542
Mobil: 3042 0818. Mail: arne@aldrigmerekrig.dk Flygtningeogfred.dk

Gustav Sieg Sørensen, Nørregade 50, 7700 Thisted Tlf.: 5172 4673
Mail: gustav@aldrigmerekrig.dk

Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Tlf.: 9737 3163
Mobil: 2062 3163. Mail: hermod@aldrigmerekrig.dk

Mogens Godballe, Fælledvej 11, 5400 Bogense Tlf.: 5151 2946
Mail: mogens@aldrigmerekrig.dk

Tom Vilmer Paamand, Klemstrupvej 5, 8550 Ryomgård Tlf.: 5051 0328
Mail: tom@aldrigmerekrig.dk FRED.dk

Suppleanter:

Dorte Lykke Holm, Strandbakkevej 9, 8305 Samsø Tlf.: 6076 9167
Mail: dorte@aldrigmerekrig.dk GrandmothersDanmark.dk

Martin Mørch, Dalgas Allé 3, 2.th, 7800 Skive Tlf.: 2940 7887
Mail: martin@aldrigmerekrig.dk

Stephan Schneeberger, Kobbelvænget 59, 4.th, 2700 Brønshøj Tlf.: 5016 9317
Mail: stephan@aldrigmerekrig.dk

AMKs formand og redaktør

Tom Vilmer Paamand, Klemstrupvej 5,
8550 Ryomgård. Telefon: 5051 0328
E-mail: Tom@AldrigMereKrig.dk

Besøg vores websteder:

www.AldrigMereKrig.dk

[Facebook.com/aldrigmerekrig](https://www.facebook.com/aldrigmerekrig)

AMKs landskontor og kasserer

Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4,
6880 Tarm. Telefon: 2062 3163
E-mail: info@AldrigMereKrig.dk

Bank: Arbejdernes Landsbank

Reg. 5396 Konto. 0309139

Giro: 71 [Medlemsnr] 80237278

MobilePay: 128443 [Skriv medlemsnr]

Returadresse: Aldrig Mere Krig, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm

<p align="center">Bliv medlem af AMK</p> <p align="center">Støt freden – Knæk et gevær med os Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere.</p>		
<p>Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikke-vold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.</p>	<p>_ Oplysning om Aldrig Mere Krig</p>	<p>Enkeltperson Kr. 225</p>
	<p>Inkluderet i medlemskab er emblemer og et Aldrig Mere Krig-flag</p>	<p>Par Kr. 300</p>
		<p>Student mm. Kr. 150</p>
		<p>Pensionist Kr. 150</p>
		<p>Civil værnepligt Kr. 150</p>
<p>Navn ----- Adresse ----- Tlf. ----- E-mail -----</p> <p>At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer.</p> <ul style="list-style-type: none"> - derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager. - det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke. <p align="center">Fred er en menneskeret – Krig er en forbrydelse mod menneskeheden Konflikter bør altid løses med fredelige midler Læs principprogram og vedtægter: AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm – se også Facebook.com/aldrigmerekrieg</p>		